

У име Оца и Сина и Светога Духа.

Господ наш, Исус Христос, постао је човек, сишао на земљу, живео са људима, учио људе, али и пострадао од људи, разапет на Крсту, сахрањен у Гетсиманском врту, али и васкрсао.

Ради чега све то браћо и сестре?

Што је то Њему било потребно?

Заиста Њему није било потребно, али је нама људима било потребно. Све је то Господ учинио и претрпео и преживео ради нас људи и ради нашега спасења, или још краће, да би људима осигурао и даровао живот вечни, ради чега је човек и створен.

Није човек створен и послат у овај свет да проживи једно одређено време, педесет, или осамдест, или сто година, све једно је, па да га нестане. Не! То не би било достојно ни Бога, ни човека. Него је човек послат у овај свет, да би живећи овде, припремио себе за живот вечни у Царству Христовоме, у Царству Небескоме. Зато је Господ дошао, да људима осигура, покаже и дарује живот вечни.

Чиме је то Господ учинио?

Целокупним Својим животом, од момента оваплоћења Његовога, рођења, узрастања, проповеди Његове, до славног Васкрсења и Вазнесења на Небо. Све што је учинио, ради тога је учинио, да би људима даровао живот вечни.

А шта је то живот вечни?

То објашњава данашње свето Јеванђеље: „А живот је вечни, - каже Господ сам Својим устима и Својим речима - да познају Тебе, Бога Оца и Кога си послао Исуса Христа.“ То Господ говори, у Својој молитви, Оцу Своме Небескоме, за нас, за Своје ученике и за све људе. Он се Њему обраћа и каже зашто је Он дошао у овај свет - да људима дарује живот

вечни, и онда објашњава шта је живот вечни, „да познају Тебе истинитога Бога,- говори Своме Оцу Небескоме - и Онога Кога си послао Исуса Христа“. У томе је сва тајна хришћанске вере, у томе је тајна нашега спасења, у томе је тајна уопште човека - да познамо истинитога Бога. До тада, људи нису знали истинитога Бога, веровали су у многе „богове“, у многе идоле, било да су природне силе, било да су разне врсте животиња, или природних појава, или дела руку људских, идоли које су људи правили од дрвета или камена, све су то били лажни богови, којима су се људи клањали, приносили жртве и веровали у њих, али помоћи од њих нити су имали, нити су могли имати. Једино Бог, Који јесте и има живот вечни може то људима даровати. И зато је Господ и рекао, да је живот вечни познање истинитога Бога. Без те вере, без тога познања истинитога Бога, без прихватања Господа Христа, Кога је Господ послао, нема спасења, нема живота вечнога за нас.

А шта има?

Има вечне муке у паклу огњеноме. То је припремљено ђаволу, не људима. Али и оним људима, који врше вољу ђавола, а не вољу Божију.

И Господ каже даље у Својој молитви: „речи које си Ми дао, дадох им.“

Речи које је Он од Оца Свога примио, предао је својим ученицима, а они даље пренели роду људскоме, широм земаљске кугле. Нема народа данас на земљи, који није чуо за Господа Христа и у којем народу нема никога ко би у њега веровао. Наравно, нису сви који су чули поверовали, чак и за Његовога живота, многи су га слушали, гледали својим очима, али су говорили, он је ђавоиман, у њему је ђаво, помоћу Веллзевула он чини чудеса, изгони ђаволе. Нису веровали, зато су Га и разапели. Јер каже у једној песми: „да су Господа славе познали, не би Га разапели.“ Значи, људи и када чују, и када виде својим очима, и када опипају својим рукама, они често пута не верују. А речи које је Господ предао, јесу речи Јеванђеља Његовога, заповести Божије, које је Он дао

људима да по њима живе, да се по њима управљају и да тако изграђују себе за достојне и способне грађане Царства Небескога.

Није то ничији ћеф или воља, овога ћемо у Рај, овога ћемо у пакао, не! Ми себи, овде на земљи, припремамо и вечни Рај и вечни пакао. Зависи од нашега живота овде на земљи.

Зато Господ и каже: „Све што хоћете да вама чине људи, чините и ви њима“.

Када би људи, послушали само ову једну заповест Христову, на земљи би завладало Царство Небеско. Завладао би Рај. Не би било војске, не би било полиције, не би требали судови и судство.

Зашто?

Па нико не воли да га неко лаже, да га неко гони, да га неко клевета, да га неко бије или убија - онда не треба ни то другоме чинити. А када би људи тако живели, онда би то било једно друштво заиста светих људи на земљи, без потребе да било ко тражи онда своју правду, јер би према ономе како се односи према другима, и други према њему односили. Јер каже Господ, шта вреди ако се молите Богу за оне који се за вас моле, или дајете милостињу онима од којих очекујете да примите, дајете на зајам, да би исто толико примили, не! То чине и незнабошци! У свим људима постоји та нека солидарност урођена, али увек имају у виду и свој интерес. А ви, каже, молите се Богу за оне који вас гоне, за оне који вас мрзе, када дајете дајте милостињу не надајући се да добијете назад ништа, будите милостиви, као што је милостив Отац ваш Небески. То су те речи и наравно све остало у Јеванђељу што пише, које је Господ предао од Оца Свога Својим ученицима, а они њиховим наследницима до дана данашњега.

Промена тих заповести Божијих, неприхватање њих онакве какве су дате, води у погибао, води у пакао. Зато данас света Црква слави и свете

Оце Седмог васељенског сабора, који су утврдили ту веру Православну, који су осудили све оне јереси које су погрешно училе, тумачиле Јеванђеље Христово и тиме предали нама Православнима, чисту и неискварену веру, коју је Господ донео и предао људима - Својим ученицима.

Ван те вере, ван Цркве православне браћо и сестре, све друго су заблуде, неистине и лажи, које не дарују живот вечни и спасење људима. Зато и каже свети апостол Павле, ако би вам било ко други јавио нешто што нисте од нас примили, па макар то био и анђео с неба, нека је проклет, нека буде анатема! Чак, ако би и ми, каже апостол за себе, ако би дакле и ја, апостол Павле, рекао нешто друго од онога што сте примили, анатема да буде!

Толико је битно, браћо и сестре, сачувати веру праву, неискварену, неизмењену, непокварену. Јер само истина ће нас ослободити. „Познајте истину и истина ће вас ослободити“, каже на једном месту у Светоме Писму.

А шта је истина?

То је Господ Христос и Он је рекао за Себе: „Ја сам Пут, Истина и Живот.“ Он је Пут, који је пропутио за све људе и треба за Њим ићи. „Ко хоће за мном да иде, нека се одрекне себе и узме крст свој и иде за мном“, каже Господ. Не да идемо испред Њега, да ми будемо вође, не! Он да буде увек напред, а ми за Њим. Да не будемо ни паралелно са Њим, као да смо једнаки са Њим, не! Само идући за Њим, стижемо у живот вечни, у истину вечну, у правду вечну, у љубав вечну.

Ето, то је порука браћо и сестре данашњег светог Јеванђеља, данашњег празника светих Отаца Седмог васељенског сабора.

Нека би Господ, молитвама њиховим, даровао и нама овде сабранима и целога нашем народу, да остане веран, тој речи коју је Господ дао, тој

вери Православној, коју су апостоли проповедали, коју је свети Сава прихватио и пренео роду нашем српскоме, да останемо на томе путу, у тој вери и да се тако припремамо за живот вечни, у Царству Христа Бога нашега, Коме нека је са Оцем и Духом Светим, слава и хвала у векове векова.

Амин!